

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1So/38/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200485
Dátum vydania rozhodnutia: 07.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014200485.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci navrhovateľa: JUDr. J.S. W., Q. XX, XXX XX Z., zastúpeného JUDr. Júliusom Janošikom, advokátom so sídlom Klincová 35, 821 08 Bratislava, P.O.BOX 86, 810 05 Bratislava, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa-ústredie, so sídlom Ul. 29 augusta 8, 813 63 Bratislava, o starobný dôchodok, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Sd/47/2014-75 zo dňa 15. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Sd/47/2014-75 zo dňa 15. marca 2016 m e n í tak, že rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 04.02.2014 a č. XXX XXX XXXX X zo dňa 27.05.2014 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Odporkyňa rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 04.02.2014 v spojení s rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 27.05.2014 (ďalej len „preskúmané rozhodnutia“) priznala navrhovateľovi podľa § 65, § 274, § 82 a § 293ce zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) starobný dôchodok od XX.XX.XXXX v sume 428,00 € mesačne.

Navrhovateľ proti vyššie uvedeným rozhodnutiam odporkyne podal v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), v ktorom namietal výpočet starobného dôchodku v zmysle čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128/ uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 416/1991.

Krajský súd zaoberajúc sa dôvodmi uvedenými v podanom opravnom prostriedku dospel k záveru o jeho dôvodnosti a preto preskúmané rozhodnutia zrušil a vec vrátil odporkyňa na ďalšie konanie.

Konštatoval, že pre výpočet výšky starobného dôchodku odporkyňa použila krátenie za dobu poistenia v osobitnom systéme podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128. Uvedený článok stanovuje krátenie v prípadoch, len ak má chránená osoba nárok na dávku, ktorá je ustanovená v predmetnom Dohovore a dostáva inú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, pričom navrhovateľ je poberateľom výsluhového dôchodku.

S odvolaním sa na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplývajúci z rozsudku sp. zn. 4So/189/2007 zo dňa 29.05.2008, podľa názoru krajského súdu nejde o dávky poskytované za tú istú sociálnu udalosť. V zmysle uvedeného rozsudku nárok na výsluhový dôchodok a nárok na starobný dôchodok nepodmieňujú tie isté sociálne udalosti. Vznik nároku na starobný dôchodok závisí od dovŕšenia vekovej hranice a od splnenia podmienky potrebnej doby poistenia, resp. zabezpečenia a vznik nároku na výsluhový dôchodok je podmienený dobou trvania služobného pomeru počas určeného počtu rokov a preto tieto dávky podľa názoru nie je možné zamieňať.

Ďalej uviedol, že v preskúmovacom konaní odporkyňa starobný dôchodok upravila znížením vyplácanej sumy podľa § 173i ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb., keď nezhodnotila dobu profesionálnej služby od 01.08.1965 do 30.11.1991 v I. pracovnej kategórii. Navrhovateľ nevykonával službu policajta po 30.06.2002 a nevznikol mu nárok na výsluhový dôchodok podľa zák. č. 328/2002 Z.z. Príspevok za službu sa za výsluhový dôchodok iba považuje a preto nezodpovedá zákonu názor odporkyne, že navrhovateľ vykonával službu v rozsahu, ktorý zakladá nárok na výsluhový dôchodok.

Krajský súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že k zmene starobného dôchodku s poukazom na § 173i zák. č. 100/1988 Zb. aj na čl. 33 Dohovoru č. 128 došlo v rozpore so zákonom. V prípade navrhovateľa sa nedá použiť krátenie podľa čl. 33 Dohovoru č. 128, nakoľko poberané dávky t.j. starobný dôchodok a výsluhový príspevok neboli priznané za tú istú sociálnu udalosť.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala odporkyňa odvolanie, v ktorom uviedla, že pri rozhodovaní o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok vychádzala zo zovšeobecneného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2011.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 55/2011 príspevok za službu môže od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) len vtedy, ak jeho výška zodpovedá výške starobného dôchodku, primeranej dobe trvania služobného pomeru. Pri určení výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené na účely príspevku za službu. Až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok.

Takýto postup vyplýva z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutiach, napr. pod sp. zn. 4So/189/2007 z 29.05.2008, 4So/133/2009 zo 07.12.2009, 9So/77/2011 z 30.05.2012, 1So/34/2014 z 24.02.2015.

Podľa čl. 33 Dohovoru, ak má občan nárok na dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, môžu sa tieto dávky krátiť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávky, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku. Z uvedeného vyplýva, že starobný dôchodok poistenca, ktorému súčasne trvá nárok na dávku patriacu za tú istú sociálnu udalosť (prežitie dôchodkového veku) tak zo všeobecného systému ako aj osobitného systému sociálneho zabezpečenia, je možné v súlade s dohovorom krátiť.

Zdôraznila, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozsudkoch uviedol, že poukazuje na článok 33 ods. 2 Dohovoru, pričom podľa jeho názoru z uvedeného článku vyplýva, že v prípade súbehu

nárokov na starobný dôchodok tak zo všeobecného systému, ako aj z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) je v zmysle Dohovoru možné starobný dôchodok iba krátiť, a to najviac o sumu, ktorá neprevyšuje sumu výsluhového dôchodku (príspevku za službu považovaného za výsluhový dôchodok). Vyslovil ďalej právny názor, že postup odporkyne nepovažuje za diskriminujúci a v rozpore s čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky a tento postup nie je v rozpore ani s čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého majú občania právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe.

Poukázala tiež na to, že krajský súd neuviedol právnu argumentáciu, ktorá by ústavno-konformným spôsobom odôvodňovala jeho odklon od zovšeobecneného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci.

Odporkyňa namietala, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň má za to, že s námietkami navrhovateľa sa vysporiadala, nakoľko z jej rozhodnutí ako vyjadrení z 18.06.2014 a z 01.07.2015 vyplýva akým spôsobom sa vysporiadala s nárokom navrhovateľa na starobný dôchodok a akým spôsobom dospela k priznanej sume starobného dôchodku.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové a právne dôvody odporkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a preskúmané rozhodnutia ako vecne správne potvrdil a rozhodol, že odporkyňa nie je povinná zaplatiť navrhovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 17.05.2016 uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, publikované pod č. 55/2011 je prekonané aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu a to rozsudkom Najvyššieho súdu sp.zn. 7So/2/2012 z 27.02.2013, podľa ktorého: „Odvolací súd poznamenáva, že vznik nároku na výsluhový príspevok rovnako ako vznik nároku na výsluhový dôchodok nie sú podmienené dovŕšením veku potrebného pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení, resp. o sociálnom poistení, ale je založený len na princípe výsluhy, t.j. trvania služobného pomeru počas určeného počtu rokov. V preskúvanom rozhodnutí odporkyňa starobný dôchodok navrhovateľa upravila znížením vyplácanej sumy v zmysle § 173 i ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení, keď nezhodnotila doby profesionálnej služby od 1. augusta 1965 do 30. novembra 1991 v 1. pracovnej kategórii. Z uvedeného § 173i zákona o sociálnom zabezpečení v spojení s § 12 ods. 2 a § 21 ods. 3 cit. zákona v znení účinnom od 1. júla 2003 (v znení zákona č. 222/2003 Z.z.) vyplýva, že toto ustanovenie možno použiť len v prípadoch, kedy bol starobný dôchodok priznaný osobe, ktorej vznikol nárok na výsluhový dôchodok podľa § 38 alebo § 137 zákona č. 328/2002 Z.z. po 30. júni 2002. Navrhovateľ nevykonával službu policajta po 30. júni 2002 a nevznikol mu nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. Príspevok za službu sa za výsluhový dôchodok iba považuje, preto nezodpovedá zákonu názor odporkyne, že navrhovateľ vykonával službu v rozsahu, zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok. Z toho dôvodu k zmene starobného dôchodku s poukazom na § 173i zákona o sociálnom zabezpečení a aj na článok 33 Dohovoru č. 128 došla v rozpore so zákonom.“

S poukazom na uvedené sa v jeho prípade nedá použiť krátenie v zmysle č. 33 Dohovoru č. 128 nakoľko ním poberané dávky t.j. starobný dôchodok a výsluhový príspevok neboli priznané za tú istú sociálnu udalosť a poukázal na totožný právny názor vyplývajúci z ustálenej judikatúry súdov, napr. rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1 Sdo 10/2005 z 30.05.2006 a rozsudok sp.zn. 9So 17/2010.

Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a zaviazal odporkyňu k náhrade trov konania navrhovateľa v odvolacom konaní vo výške 89,50 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 subsidiárne § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) a s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa

ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s veta druhá O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie odporkyne je dôvodné, a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil.

Rozsudok verejne vyhlásil dňa 7. novembra 2017 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

V konaní nebolo sporné, že navrhovateľovi bol rozhodnutím Orgánu sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Č.p: VS-30.122/6-1-94 zo dňa 21.09.1994 priznaný od XX.XX.XXXX príspevok za službu podľa § 119 až 120 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 410/1991 Zb.“).

V zmysle oznámenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-30.122-013/2013-VZ zo dňa 13.08.2013, pre nárok a výšku príspevku za službu, bola zhodnotená doba služobného pomeru v rozsahu 21 rokov a 32 dní. Navrhovateľ získal dobu základnej vojenskej služby od 01.08.1973 do 31.07.1975 v I. kategórii funkcií, dobu služby príslušníka Policajného zboru od 01.08.1975 do 28.02.1986 v I. kategórii funkcií, od 01.03.1986 do 28.02.1988 v II. kategórii funkcií, od 01.03.1988 do 31.08.1988 v I. kategórii funkcií, od 01.09.1988 do 30.04.1990 v II. kategórii funkcií, od 01.05.1990 do 31.12.1992 a od 04.01.1993 do 31.08.1994 v I. kategórii funkcií. V zmysle tohto oznámenia navrhovateľ poberá príspevok za službu, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok, v sume 643,54 €.

Navrhovateľ vzhľadom na získanie doby služby v I. kategórii funkcií dosiahol dôchodkový vek podľa § 65 ods. 2 a § 274 zák. č. 461/2003 Z.z. a § 132 ods. 1 písm. b) zák. č. 100/1988 Zb. dovŕšením 57 rokov veku.

Podľa § 124 ods. 3 zák. č. 328/2002 Z.z. Príspevky za službu, na ktoré vznikol nárok podľa § 119 až 122 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu jeho účinnosti, a od tohto dňa sa zvyšujú

- a) o 1,5% tejto výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru, ak ide o výsluhové príspevky, ktoré boli priznané od 1. novembra 1991 do 31. decembra 1993,
- b) o 1% tejto výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru, ak ide o výsluhové príspevky, ktoré boli priznané od 1. januára 1994 do 31. decembra 1995,
- c) o 0,5% tejto výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru, ak ide o výsluhové príspevky, ktoré boli priznané od 1. januára 1996 do 31. decembra 1996,
- d) o 0,2% tejto výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru, ak ide o výsluhové príspevky, ktoré boli priznané po 31. decembri 1996.

Pokiaľ ust. § 124 ods. 3 zák. č. 328/2002 Z.z. v súvislosti s príspevkom za službu, na ktoré vznikol nárok podľa § 119 až 122 zák. č. 410/1991 Zb. používa termín "považuje sa", podľa názoru odvolacieho súdu aj naďalej takýto príspevok za službu podľa § 124 ods. 3 zák. č. 328/2002 Z.z. má charakter štátnej sociálnej dávky a nie je výsluhovým dôchodkom podľa § 38 a nasl. zák. č. 328/2002 Z.z., hoci sa za taký dôchodok považuje. Z právnej úpravy možno vyvodit', že cieľom zákona tu zrejme bolo zabezpečiť ďalšie poskytovanie dávok výsluhového zabezpečenia, ktoré zák. č. 328/2002 Z.z. nepozná, a ktoré neprevzal z predchádzajúcich právnych predpisov, týkajúcich sa výsluhového zabezpečenia policajtov. Tomuto záveru nasvedčuje aj prechodné ustanovenie § 284 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z.z.“), v zmysle ktorého príspevok za službu podľa zák. č. 410/1991 Zb. sa považoval za príspevok podľa zák. č. 73/1998 Z.z.

Podľa § 119 ods. 3 zák. č. 410/1991 Zb. v spojení s § 284 a § 210 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z. pred účinnosťou zákona č. 328/2002 Z.z. nárok na príspevok za službu (výsluhový príspevok) patril najdlhšie do dosiahnutia 60 rokov veku, t.j. veku potrebného pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 21 ods.1 písm. e/ zák. č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení.

Zároveň sa odvolací súd stotožňuje s tým, že určenie výšky sumy príspevku za službu podľa § 119 až 120 zák. č. 410/1991 Zb. je rozdielne od stanovenia výšky výsluhového dôchodku podľa § 39 zák. č. 328/2002 Z.z.

Z dôvodovej správy k zákonu č. 222/2003 Z.z., vyplýva, že právna úprava mala zabezpečiť, aby od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení) výsluhový dôchodok i dávky výsluhového zabezpečenia považované za výsluhový dôchodok podľa § 124 zák. č. 328/2002 Z.z. (t.j. aj príspevky za službu, na ktoré vznikol nárok podľa § 119 až 122 zák. č. 410/1991 Zb., a ktoré sa považujú za výsluhový dôchodok) plnili funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru ako dávka sociálneho zabezpečenia existujúca či už samostatne alebo popri starobnom dôchodku, na ktorý vznikne nárok dovŕšením dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení).

Súčasnne bolo cieľom zák. č. 328/2002 Z.z. dosiahnuť právny stav, podľa ktorého by pomerná výška výsluhového dôchodku bola vyššia, ako keby policajtom bola doba profesionálnej služby hodnotená len vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia. Z tohto zámeru teda vyplýva, že cieľom zákona bolo vytvorenie stavu, pri ktorom by súčet výsluhového dôchodku a starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia bol vyšší, resp. aspoň rovnaký ako suma starobného dôchodku poistenca, ktorý mal všetky doby zamestnania hodnotené len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia (zabezpečenia).

Úmyslom zákonodarcu teda bolo zák. č. 328/2002 Z.z. poskytnúť policajtom výsluhový dôchodok (ako aj príspevok za službu, ktorý sa za výsluhový dôchodok v zmysle vyššie uvedeného považuje) ako dávku, ktorá má povahu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia až od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení), napriek tomu, že príspevky za službu podľa § 119 ods. 3 zák. č. 410/1991 Zb. nepatrili po dosiahnutí veku 60 rokov. Z čl. 19 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128), ktorý bol Československou socialistickou republikou ratifikovaný 11.01.1990 a vyhlásený pod č. 416/1991 Zbierky zákonov priamo vyplýva nárok na zachovanie starobného dôchodku po celú dobu sociálnej udalosti, teda počas celého života po prežití ustanoveného veku. Dohovor č. 128 má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru majú prednosť pred zák. č. 461/2003 Z.z. a sú priamo záväzné aj pre odporkyňu.

Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že v zmysle článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č.128), vyhláseného v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb. ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť (prežitie ustanoveného veku), môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

Z článku 33 ods. 2 Dohovoru podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že v prípade súbehu nárokov na starobný dôchodok tak zo všeobecného ako aj osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) je v zmysle Dohovoru možné starobný dôchodok zo všeobecného systému iba krátiť, a to najviac o sumu, ktorá neprevyšuje sumu výsluhového dôchodku (príspevku za službu považovaného za výsluhový dôchodok).

Príspevok za službu ako dávka sociálneho zabezpečenia považovaný za výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru.

Odvolačný súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že na účely stanovenia výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené na účely príspevku za službu. Po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok. Z preskúmaných rozhodnutí vyplynulo, že odporkyňa najprv vykonala výpočet teoretickej sumy starobného dôchodku podľa zák. č. 100/1988 Zb. ako aj podľa zák. č. 461/2003 Z.z., pričom na nárok a výšku jeho sumy odporkyňa hodnotila všetky doby dôchodkového poistenia (vrátane doby služby). Následne teoretickú sumu starobného dôchodku krátila o sumu starobného dôchodku, patriacu len za obdobie služby, ktorá bola zhodnotená pre nárok a výšku sumy príspevku za službu.

Ku dňu XX.XX.XXXX navrhovateľ poberal príspevok za službu, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok v sume 643,54 €. Odporkyňa správne krátila teoretickú sumu starobného dôchodku o sumu nižšiu ako je suma príspevku za službu (t.j. pri výpočte podľa zák. č. 461/2003 Z.z. o 441,6844 € a pri výpočte podľa zák. č. 100/1988 Zb. o 167,3921 €). Nakoľko suma starobného dôchodku, vypočítaná podľa právnej úpravy účinnej po 31.12.2003 je vyššia, odporkyňa priznala navrhovateľovi starobný dôchodok v tejto sume.

K záverom krajského súdu ako aj argumentácii navrhovateľa o nemožnosti aplikácie ust. § 173i zák. č. 100/1988 Zb. odvolací súd dodáva, že z preskúmaných rozhodnutí nevyplýva, že by odporkyňa v danom prípade postupovala podľa tohto ustanovenia zákona.

Nakoľko odporkyňa postupovala v zmysle vyššie uvádzaných záverov, odvolací súd nezistil dôvod, pre ktorý krajský súd bez bližšieho zdôvodnenia preskúmané rozhodnutie odporkyne zrušil a preto napadnutý rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).